

Izšaja vsak četrtek in velja za poštino vred ali v Mariboru s pošiljanjem na doma za celo leto 32 Din, pol leta 18 Din, četrta leta 8 Din. Izven Jugoslavije 64 Din. Naročnina se pošlje na upravnništvo »Slov. Gospodarja« v Mariboru, Koroska cesta št. 5. — List se dopušča do odpovedi. Naročnina se plačuje v naprej. Tel. interurban 113.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo je v Mariboru, Koroska cesta št. 5. Rokopisi se ne vračajo. Upravnništvo sprejema naročnine, inserate in reklamacije. Cene inseratov po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezaprte reklamacije so poštne proste. Čekovni račun poštnega urada Ljubljana 10.603. Telefon interurban 113.

45. številka.

Maribor, dne 10. novembra 1927.

61. letnik.

Radič-Pribičević-eva uloga v parlamentu.

Parlament naše države zboruje že dalje nego mesec dni. Vsa ta doba je bila izpolnjena z verifikacijo (potrditvijo) poslaniških mandatov in z obtožbo ministrskega predsednika, predloženo od gospoda Stjepana Radiča ter njegovih tovarišev. Radič je obtožil predsednika vlade kot ministra notranjih zadev za vsa njegova dejanja in nehanja za časa volitev. Kakšna so bila ta dejanja in nehanja, o tem je narodna skupščina že izrekla svojo sodbo na koncu verifikacijske razprave, ko je z javnim glasovanjem verifikirala (potrdila) mandate izvoljenih poslancev z dvema izjemama. Ti dve izjemi sta eden poslaniški mandat v bihaškem okraju in eden v sarajevskem okraju, ki sta pod preiskavo parlamentarne komisije. V vseh drugih okrožjih so bile volitve narodnih poslancev potrjene. S tem je narodna skupščina izjavila svojo sodbo o tem, ali in v koliki meri so se v posameznih krajih pri volitvah vršile nepravilnosti, nezakonitosti, goljufije in nasilnosti. Za vsakega treznega politika je bila ta sodba narodne skupščine dovolj jasna, samo za Stjepana Radiča ne. On je smatral za potrebno, da se mora to, kar se je govorilo v verifikacijski razpravi, še enkrat govoriti v razpravi o obtožbi ministrskega predsednika in tako trati dragoceni čas, ki bi se mogel v parlamentu uporabiti za druge pametnejše stvari, katere bi zamogle ljudstvu privedi koristi. Radič je torej mnenja, da se mora v parlamentu mlatiti prazno slamo.

Radič nesposoben za delo.

»Kmeti list« se je zadnji čas zaganjal v narodnega poslanca dr. Hohnjca radi njegove izjave, da se z Radičem ne more delati. Mi nočemo biti tako hudomušni, da bi slovensko glasilo nekdanje samostojne kmetijske, sedanje Radičevske stranke spominjali na to, kar je samo nekdanj pisalo o Radiču in njegovi ponesrečeni politiki. Mi vemo, da imajo gospodje okoli »Kmetijske lista« kratek spomin, pa široko politično vest, in zato si prihranimo trud, da bi jih spominjali na to, kako so nekdanj sodili o Radiču. Omeniti hočemo samo to, da se s sodbo dr. Hohnjca o Radiču popolnoma ujema ministrski predsednik Velja Vukičević. V svojem odgovoru na obtožbo Radičeve stranke je ministrski predsednik v soboto, 29. oktobra, v narodni skupščini med drugim izjavil sledeče: »Jaz sem bil eden izmed tistih ministrov v ministrstvu pokojnega Nikole Pašića ki sem zahteval, naj g. Stjepan Radič vstopi v vlado. Hoteli smo g. Radiča videti na delu. Toda gospod Radič, ko je bil v vladi, je delal poteškoče, in ko je bil izven vla-

de, njegovi tovariši pa v vladi, je tudi delal težave. Jaz pa sem prepričan, da mora tista vlada, v kateri je Stjepan Radič, računati na stalno krizo. Dokler se torej Stjepan Radič ne spremeni v temelju, ne more biti govora, da bi se s Stj. Radičem moglo delovati. Jaz sem, gospodje, bil tega mišljenja ter tudi pri tem ostanem. To izkustvo pa imajo ne samo radikali, marveč tudi demokrati. Tudi za časa demokratske vlade, ko je g. Stjepan Radič od nedelje do nedelje imel svoje zbornice, ni dovolil tej vladi, da bi teden dni preživela brez krize.«

Označba g. Stjepana Radiča, kakor jo je g. ministrski predsednik podal v parlamentu, je popolnoma točna. Z Radičem je delo nemogoče. Luna se spreminja tekom meseca dni, Radič pa večkrat tekom enega dneva. To je obžalovanja vredno ne radi Radiča, ki ni vreden usmiljenja, marveč radi hrvatskega naroda, ki ima takšnega voditelja. Spas naroda je ne v praznem besedičenju, zabavljanju in psovanju, marveč v delu. Za delo pa Radič nikdar ni bil in tudi ne bo sposoben.

Pribičević s svojimi samostalnim demokrati podpira Radiča.

Radič nima v parlamentu prijateljev. Skušal si jih je pridobiti z demokratskim blokom, v kojega je hotel pritegniti tudi Davidovičeve demokrate. Vzel je v roke svojo tamburico in zapel pesem ne o republiki in samostojni Hrvatski, marveč o vserešilni demokraciji. Davidovič je nekaj časa poslušal te vabljlive glasove, ko pa si je natančneje ogledal pevca, se je obrnil od njega. Danes ni več govora o demokratskem bloku, pokopal je ta blok tisti, ki je o njem največ žrgolel, namreč g. Stjepan Radič. Samo Svetozar Pribičević se je dal vloviti na limanice, ki jih je nastavljal Stjepan Radič. Dal se je od Radiča vloviti radi tega, ker nikdo drug ni maral za njega. Ni ga pravzaprav bilo treba loviti, marveč se je sam ponudil, kakor ona starikava nevesta, ki sama vabi: »Kdor me hoče imeti, ta me naj ima.«

Radič-Pribičevićeva zveza v parlamentu ni zveza načel in volje za delo, ki bi bilo ljudstvu v korist, marveč je zveza politikov, ki sta večča besed, fraz, obljub in zabavlje, ki pa nista nikdar bila velika v delih. Nekdanj so si bile njune besede protivne kakor ogenj in voda. Radič je deklariral o republiki, človečanstvu in o samostojni Hrvatski, Pribičević pa je grmel zoper republikance, koje je odpuščal iz državne službe, posmeheval se človečanstvu ter proti vsaki avtonomistični razdelitvi države zagovarjal le

edinstveno, centralistično urejeno državo. Ali si je mogoče misliti večje nasprotstvo, nego je med temi besedami? In vendar sta se ta dva politika našla v prijateljskem objemu in zdaj kakor dva slavčka žvrgolita isto pesem. Žvrgolita in v parlamentu govorita. Tako se mlati prazna slama besed, fraz in zabavlje. S tem se trati dragoceni čas ter se odvzema našemu parlamentu, da ne more pristopiti koristnemu delu za ljudstvo.

Rapallo! Rapallo!

Po vsej Sloveniji gre te dni klic: Spominjajte se Rapallo! — Rapallo je kraj v Italiji, pa tisti kraj, kjer je Jugoslavija morala dne 12. novembra pred sedmimi leti podpisati pogodbo z Italijo, po kateri je prišla naša solnčna Goriška, naš Trst, naša Istra pod italijansko oblast. Jugoslavija je morala pristati na to, da teče sredi slovenskega ozemlja, ne daleč od Ljubljane, že — italijanska meja! — Morala, pravimo. Morala! Kar pa prisiljen podpišeš, to ni pogodba! Italijan to ve. Zato se tudi on trudi, da bi svojo mejo prestavil še dalje v Jugoslavijo. Mi nasprotno pa povdarjamo, da nas nobene meje, niti italijanska, ne sme in tudi ne bo ovirala, da bomo s svojimi brati res en narod ostali!

Pa nič ne bi šel klic »Rapallo!« po vsej Sloveniji in preko Hrvaške do Beograda in Kosovega polja, ako bi se Slovenecem v Italiji ne godilo tako, kakor se godi sužnom kje v Srednji Afriki. Italijan je vzel naše šole, vzel knjige in časopise, vzel društva in organizacije, hoče vzeti celo slovenska imena, da izgine vse, kar je slovenskega! Nič več ne doni po lepih solnčnih vipavskih hribih naša pesem, pesem, ki jo je zapel naš goriški slavček Simon Gregorčič. Le ena pesem je živa, zelo živa: »Soča . . .«, v kateri pesnik naroča, naj čez bregove stopi in naj tujce — zemljelačne vtopi!

Naš spomin na Rapallo ni klic na vojno! Klic je na mir, poziv je za pravice, ki gredo našim bratom v Italiji! Naš spomin na Rapallo pa je tudi opomin, da priskočimo na pomoč svojim bratom, ki jih je Lah pritisnil k tlom v gospodarskem in kulturnem oziru! Ker so Slovenci v Italiji gospodarsko zelo izžepani, ne morejo sami zadostiti zahtevam, da bi vzdrževali sami poseben pouk v slovenskem maternem jeziku, katerega so Italijani popolnoma izključili iz šole, da bi naši otroci niti več slovensko brati in pisati ne znali. Z maternim jezikom pa bodo naši ohranili tudi svojo slovensko poštenost in vernost.

Zato ob spominu na Rapallo: Na pomoč, na pomoč! — Društva naj organizirajo zbiranje prispevkov za Goriško, za naše ljudi na Goriškem, za pouk v maternem jeziku! — Daj en dinar, če tega ni, daj pol dinarja! Vsak dar, tudi mali, bo blagoslovljen kot vdovin dinar! Društva naj vse zbrane prispevke pošljejo Prosvetni zvezi v Mariboru, ki jih bo uporabila v označeni namen.

Bratom in sestram tam preko meje pa kličemo: Zapajte! Kar je bilo sklenjeno v Rapallo, bo propadlo!

Štefan Lazar:

TITANA.

Roman.

Iz madžarščine prevedel Fr. Kolenc.

(Dalje.)

— Česa, g. profesor?

— Spomnite se Mutsuhito Dsaina, ko je odšel. Nikoli ne pozabim njegovega temnega, pretečnega pogleda! Bistroumnost tistega človeka je strahotna . . .

— Ubogi fant! Skoraj se mi smili. Kaj pa je hotel ta mali, rumeni vrag? Smešno . . .

Brinkley ga je resno pogledal.

— Overton, on je velikan. Eden največjih talentov naše dobe. Pomislite, ako bi postavil svojo ustvarjačo moč v službo japonskega militarizma . . . Kaj bi bilo?

— Nič, — je zamahnil Overton. — Amerika ima take gospodarske moči in momente, ki jo delajo nepremagljivo.

— Japonska se skriva oborožuje.

— Amerika tudi ne zaostane za njo.

— Japonska stremi za svetovnim gospodarstvom . . .

— Lahko pride karkoli! Zvezdnata zastava Zedinjenih držav zmagovalno plapolja nad vsemi viharji . . .

— Japonska nas že dolgo opazuje. Bitka je neizogibna.

— Vem.

— In se ne bojite tega?

— Čutim premoč belokožca . . .

— Jaz ne čutim te premoči, odkar poznam Mutsuhito Dsainovo bistroumnost. Mogoče je, da še imajo mnogo takih Mutsuhito Dsainov!

— Strahopetna zalega, brez mravnosti in duše. Telesno-duševno degenerirane svinje. Zaničujem jih . . .

Brinkley je stresal glavo.

— Jaz jih visoko cenim. Verujte mi, da bo sledilo angleškemu svetovnemu gospodarstvu japonsko . . .

— Kaj pa slovanstvo? Kaj pa germanstvo?

— Anglija jih preživi. Anglijo zruši Japonska . . .

Takrat bo Anglija že kolonija Japonske!

— Nikdar! — se je razvnel Overton.

— Bog daj, — je vzdihnil Brinkley. — No, kako smo z zaroko?

— Prihodnjo nedeljo . . .

Brinkley se je zamislil.

— Ne morem se ujeti, skriva se pred menoj v neki neznan formul — je sklonil Overton glavo. — Ne vem . . .

— Srečen bi bil, ako bi prej končali z delom . . .

— Jaz vem, — se je smejal Brinkley. — Overton, ali naj podam misel?

Overton se je začudil.

— Nemogoče! Tudi sam uvidim, da je nemogoče . . .

Kako bi mogel vladati pline? S čim? A s čim?

Brinkley je obrisal očala.

— Z magnetičnim valom, — je odgovoril mirno.

Overton je skoraj okamenel.

IX.

— Ajaku! — je klicala Breskev. — Hitro! Gospodu je slabo . . .

Zvonček je izpustila kitaro in preplašena gledala mater. Breskev je izven sebe stopicala.

— Nesem mu pošto, pospravljam sobo, gospod čita veliki časopis, ki prihaja iz Amerike, in naenkrat vzklikne: Joj — zgrabi se za srce in se zgrudi na preprogo. Hiti!

Dekle je skočilo kvišku in je hitro strgalo na stran papirnate stene. Pri vratih laboratorija je obstala in prisluškovala.

Vse tiho . . .

Bombažasto zaveso je potegnila na stran in je pogledala noter. Mutsuhito Dsain je bil sključen na beli preprogi, obe dlani je pritisnil na obraz in je bolešno ječal.

Dekle je vstopilo.

— Gospod, — mu je pokleknila k nogam — kaj ti je?

— Idi ven! — je kazal na vhod. — Idi ven . . .

Dekle se je ustavilo.

— Ne tiraj me — je šepetala. — Ponižna služabnica tvoja sem . . . Usmili se me!

Mutsuhito Dsain je zaškrilpal z zobmi.

— Usmili se me . . . In kdo se mene usmili? Kateri bog se me usmili?

— Ama—Teras—Omi—Kami, operi njegovo bol, da bo njegova duša bela in vesela . . . — je počasi molila Zvonček.

Mutsuhito Dsain je počil z dlanmi in solze so kar v potokih lile iz oči.

— O, Ama—Teras—Omi—Kami! . . . — je obupno mel roke. — Srce . . . Srce . . . pogledaj moje srce . . . ako si bog! . . .

Dekle je otrpelo gledalo njegove muke.

— Povej — se ga je nežno dotaknila — povej mi, gospod . . . Morda ti lahko pomagam?

— Ne . . . ni mogoče . . . — se je vsula iz njega bol.

— Gorje mi!

Potem je nekoliko premagal bol in ledeno zrl predse kot kak mrlič.

Dekle mu je poljubovalo roko.

— Reci . . . O, reci . . . tu sem . . . Kaj se je zgodilo? . . .

Mutsuhito Dsain je malomarno segel po velikem ameriškem časopisu in solzno oko se mu je ustavilo nad drugim stolpcem tretje strani. Ustnice so se premikale, ko da izgovarja črke, a beseda je brezglasno razpršila na ustih kot kak črn penast balonček. Deklica se mu je tiho nagibala za hrbet in zrla v časopis.

Angleščino je nekoliko lomila, ni pa poznala črk, samo japonske pismenke.

— Kaj je to? — je kazala s finim prstkom na nepoznane vrste, ki so skrivale v sebi tako veliko bol.

— Omoži se . . . — je nevedoma mrmral Mutsuhito Dsain.

Zvonček je prebledela.

— Omoži se? — je napela tresoče se oči.

— Alice, o Alice . . . — je mrmral Mutsuhito Dsain prepadlo.

— Alice? — so dihnili usta ime tujega dekleta. — Mutsuhito . . .

Trpeči mož se je vzdramil.

— Kaj hočeš? — jo je gledal temno in zmedeno.

— Tolažim te . . .

Mutsuhito Dsainova glava se je zopet povisila. Tolažim te! Toda ali je tolažba za njegovo bol? Tih, zadušen

Ali so naše prosvetne organizacije res dobre?

Leon XIII. pravi: »Krščanske organizacije so potrebne zlo.« Potrebne, toda tudi — zlo. Kateri starši se že niso jezili na sinove-hčere, ki so v organizaciji? Prvič: organizacije se izživljajo v zunanostih (formalnostih), sejarajah, sestankih, ki niso vedno iz organske potrebe — in drugič: mesto, da mimo društvenega doma vodijo v očetov dom, odvajajo z doma. In kličejo ubogo gmajno le vkup, le vkup — da hodi poslušat, poslušat . . . Pa duše ni!

Ubijamo dušo, tradicijo, in se uniformiramo, militariziramo. Zato pa gubimo tla, društva hiraajo.

Zakaj slepo posnemamo Nemce?

Slovanu strumna zunanost nemške organizacije ne prija. Ali ne znamo najti svojega načina?

Ravno ljudstvo v naši oblasti kaže očitno slovansko nerazpoloženje proti uniformiranemu načinu organizacije. V našem človeku je — hvala Bogu! — še visoka družinska zavest očetovega — in ne društvenega — doma.

Ali ne kaže ta zavest pot organizacijskega načela? — Ustvariti majhne edinice po družinah, soseskah, seliščih! »Društveni list« teh edinice je list. Imamo »Naš dom«. Vsa »gmajna« pa se snide vsake kvatre.

Po tem načelu bomo združili vse poštene fante in vsa dekleta. »Naš dom« vsakemu fantu in vsakemu dekletu! Pa boste videli, kaka močna, duhovna organizacija bo to!

Vsem dekliškim zvezam!

1. »Naš dom« je obvezno glasilo članic dekliških zvez. Če si ga ena sama ne bi mogla naročiti, naj ga imata dve ali tri skupaj. Krajevni odbor mora skrbeti, da se članice tega držijo.

2. Novembra meseca naj hodita po dve dekleti od hiše do hiše in naj nabirata naročnike za »Naš dom«. Pobrat mora tudi naročnino. Nihče ne bo dobil »Našega doma«, ki naročnine vsaj za četrt leta ne bo plačal vnaprej.

3. Krajevni odbor naj skrbi, da bo vsaj vsak tretji mesec dopis v »Našem domu«, ki bo poročal o življenju dekliške zveze.

Dekleta! Z delom za »Naš dom« bomo najlepše zaključile 1100letnico sv. Cirila. Bog nam bo pomagal, da se bomo ta mesec lahko žrtvovali za »Naš dom«. Očeta in mater tudi lepo prosimo, da vam dovolijo delo za »Naš dom«.

Po naročilu predsednice dekliških zvez, gđe. profesorice

Marije Štupca:

Tajništvo Prosvetne zveze v Mariboru.

Tako delajo naša zavedna dekleta za »Naš dom«.

Da bomo nasprotnike poznali.

»Krivice se nam godijo . . .«

»Domovina« našteva, kake »krivice« se godijo demokratom. Poglejmo jih od bliže te »strašne krivice«! V Ljubljani ima Zveza liberalnih društev kino, ki je ob nedeljah prirejalo predstave dopoldne ob času, ko je v vseh cerkvah služba božja. Posebno še šolska mladina je raje hitela v kino kot k službi božji, pa se je zapovedalo, da se do pol enajstih dopoldne predstave ne smejo vršiti. To je res huda krivica! — Druga krivica je bila v tem, ker naš minister ni imenoval samih demokratov v vodstvo osrednjega urada za zavarovanje delavcev. Ko so bili demokrati prvo vodstvo imenovali, so postavili vanj le svoje zaupnike. Ako isto storiš, kar so oni storili, je krivica, je nasilje, pri njih pa je bilo vse prav! — Vse polno krivic zadane dandanes demokrate, tako pišejo njihovi listi. Zato ni čudno, da se danes že vsak boji biti demokrat!

»Krivica« pri razpustu občinskega sveta v Ptuj

je seveda posebno velikanska! Občinski svet v Ptuj se je razpustil, ker se ni vršilo vse po poslovniku, seje niso bile sklepne, župan je dobil nezaupnico, v blagajni je bila pomanjka itd. . . . Pa ker je bil župan, menda zadnjikrat, demokrat, je to »strašna krivica«!

Davki se omilijo — kdaj bo konec davčnih krivic?

Naše demokrate zelo jezi, da je uspelo ravno tisti vladi, v kateri so ti preklicani klerikalci, da je omilila davke že prvo leto, da jih bo omilila še bolj zdaj drugo leto pri novem proračunu. V svojem listu morajo sicer priznati, da se bo dohodnina omilila, da se bodo davki že precej bolj izjednačili, vendar končno vpije, da je naša stranka kriva vseh davčnih neenakosti. Ponovno povemo: Tedaj, ko se je vpeljal ta neenak davek, je bila na vladi Žerjavova stranka in Pašič. Mi te krivice popravljamo. Oni so jih devet let vpeljali, mi jih čez noč ne moremo popraviti, bo pa prav kmalu. Naravnost neumno pa je, ko pravi, da bomo Slovenci plačevali več hišnega davka kot v Južni Srbiji! Seveda bomo ker imamo hiše, doli na jugu so pa koče in bajte! Devet let je dovolj demokratskega farbanja tudi od Vardarja do Triglava!

Politika in politična taktika,

to je radičevcem dvoje. Njim seveda sme biti dvoje, zdaj, ko morajo zagovarjati Radiča, ki se je zvezal s Pribičevičem. Muštre za sedanjost svojo politiko je prinesel Radič ba je iz Angleškega. Odkod je le dobil svoj umazan jezik, s katerim zmerja poslance s svinjami itd.? Pa nam prav, če se enkrat to vprašanje pojasni tudi našim političnim nasprotnikom, ki zdaj priznavajo: »Če se je Radič zvezal s Pribičevičem, s tem še ni »prodal« in ni »izdal« svojega programa. Program ostane, politična taktika pa se menja po potrebi!« — Prav bi bilo, če bi zdaj iste besede vporabili za SLS, recimo takole: Če se je dr. Korošec zvezal z radikali, s tem še ni »prodal« ali »izdal« svojega programa, program SLS ostane, le politična taktika se je menjala! — Za SLS pa seveda ne smejo veljati ista pravila kot za druge stranke! Kam pa pridemo! Saj ne bo več mogoče čez SLS zabavljati!

Državna politika.

V NAŠI DRŽAVI.

Finančni minister odstopi in vendar ne odstopi. Zadnji čas spuščajo v svet nasprotniki sedanje vlade vest, da hoče finančni minister odstopiti, ker se je sprl z Vukičevičem.

— Raje umorim! Umo—rim svet . . . Hej! . . . — Hej! . . .

V krogu je bežal, potem pa se je napotil ven. Dekle ga je zgrabilo za rob plašča.

— Mutsuhito! Stoj . . . Jaz, jaz te ljubim . . .

Mutsuhito Dsain je strašno zakričal, deklico v prsi sunil in oddirjal ven.

— Moj dragi . . . — je šepetala Zvonček.

Zvrtelo se ji je, sinje oči so se bolestno zaprle in se je zgrudila na preprogo. Roki sta odleteli narazen in rokavi plašča so se odprli. Mrtva gospica. Na pozlačenih ustnicah se prikaže kri ko rudeča črešnja.

X.

V gorskem prepadu je tulil vihar, sukal in lomil je drevesa in na svinčeno črno nebo je tiral volčje megle. Ploha je lila in vrtinec so bobneč valili po gorskem rebu strgane grude in iztrgano korenje dreves.

Sopeč je šel navzgor med pogaženim grmičevjem kamelije in bombaža. S kuštravimi lasmi, ves premočen se je vzpenjal v vrtincih naliva na gorski vrh, katerega je šumeča burja tepla z bičem, ki ima milijon vrhov. Človek, ki beži iz potopa, pred solzami, pred samim seboj. Ubog, trpeč človek, ob katerega dušo buta še večji vihar, — še večji tajfun.

Kam drvi? Samega sebe išče! Beži pred samim seboj, da bi našel sam sebe. Ven v naravo! Ven v grmeči vihar! Odpri srce, človek, da bo se od tebe učila trpeti rumena, svet razdirajoča burja . . .

Oblak se trga, ploha pada, vetrovni vrtinci pretresajo zrak, po zemlji bobni noga tajfuna. Drevo hrešči, veje se upogibajo in liste trga cvileči vihar. Travne bilke se strahoma upognejo v prah in roji metuljev plešejo v poplavi smrtni ples. Vidzumi! Miši bežijo, a spokana skale jih vrže iz sebe. Potres na nebu in na zemlji! Tajfun s črnorumenim perutjo zakriva Nagasaki . . .

Glu! Glu! Glu! cvili topo in presekano tromba vetrov, potem pa začne v rjovečem tenorju: Nazaj! Toda Mutsuhito Dsain se z zaprtimi očmi, odprtimi prsi, od boli premaganimi usti in omahujočimi nogami opoteka proti gorskemu

čem zaradi proračuna. Istina pa je, da je finančni minister popolnoma v skladu s celotno vlado zahteval, da se mora proračun zopet zmanjšati, s tem pa zmanjšati tudi davčna bremena kmeta, ki bi se propadel pod preveliko davčno težo. Za slučaj, da s svojimi zahtevami ne bi prodrl v nar. skupščini, bi se raje umaknil.

Veliko posojilo za investicije. Vlada sklepa dogovor za veliko posojilo z angleškimi bankami. To posojilo bi se uporabilo za regulacijo velikih rek, med temi tudi Mure in Drave ter Save.

Skupščina bo odgojena. Ker morajo sedaj vsa ministrstva pripravljati predloge proračuna, bo skupščina najbrže odgojena do novega leta.

Obtožnica zoper Vukičeviča. Radič je stavil zoper ministrskega predsednika Vukičeviča posebno obtožnico zaradi nasilij za časa volilne borbe. Seveda se je Radič s tem le osmešil. Bo treba zoper Radiča tudi sestaviti obtožnico, ker so njegovi pristaši pri »delovanju« njegovih »čeka« ali band ubili kmeta Talana in napadali naše pristaše ter njih hiše po vsej Hrvatski.

Novi stanovanjski zakon je stopil s 1. novembrom v veljavo. Po prejšnjem, ki ga je napravil znani dr. Kukovec, ni smel hišni gospodar vzeti na stanovanje, kogar bi rad, ampak mu ga je stanovanjsko sodišče kar dodelilo. Enako si nasprotnik ni smel sam poiskati stanovanja, ampak je moral čakati, da so mu ga pri stanovanjskem sodišču dali. Veliko prepira in jeze, pa tudi korupcije se je vsled tega uganjalo po mestih, kjer ima ta zakon pomen zaradi pomanjkanja stanovanj. Novi zakon daje hišnim posestnikom kot najemnikom več svobode, obenem pa se ščiti najemnike, da se jih ne sme do 1. maja deložirati.

Razne trgovske pogodbe sklepa te dni naša država z Avstrijo in Grško. Pri sklepanju teh pogodb za zastopniki naše države še vedno niso kos prefriganosti zastopnikov drugih držav in te pogodbe se ne sklenejo, vedno v našo korist.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Balkan je vulkan. Zopet se vršijo napadi v Macedoniji. V Stipu je bil ustreljen neki trgovec in njegov sin, ki sta bila v zvezi z makedonskimi vojskami. Ti so se med seboj nekaj sprli in zdaj pobijajo tudi drug drugega. Drugi pa pravijo, da je bil ta umor krvno maščevanje za generala Kovačeviča.

Napad na predsednika Grške. Neki dijak, komunist, je v Atenah napadel predsednika grške republike in je ustrelil nanj, vendar ga je bolj slabo zadela. Malo ranjen sicer je predsednik vožnjo nadaljeval in šel takoj v svoj urad, kjer je potem delal.

Napad na vojnega ministra Češke. Tudi na Češkem so se začeli posluževati nasilnih sredstev. Pretekli teden je bil v avtomobilu napaden vojni minister, vendar se napad ni posrečil.

V Albaniji so nemiri zoper Beg Zoguja, vendar se bo obdržal na vladi. Na videz se je tudi skregal z Italijo, v resnici je pa od nje sprejel veliko bojnega orožja. Naša meja je zavarovana.

V Avstriji so krenili socialisti na bolj pametno pot, kakor so jo do zdaj hodili. Uvideli so, da je nesmisel, se boriti za nadvlado delavca nad kmeti, mest nad deželo.

Rumunija je še vedno v nevarnosti. Bratunju se je posrečilo, da je narodno stranko pridobil za sebe in da je sedaj dovolj trden, da bo preprečil vsako nasilje Karlovih pristašev. Kakor je videti, se bo princ Karl udal in bo pristal, da bo vladar njegov sin Mihael.

Bolgarski kralj Boris se je zaročil z italijansko princezino. Ta zaroka znači sicer tudi politično zблиžanje obeh držav, vendar je treba poudariti, da je kraljeva Italija nekaj drugega, kot Mussolinijeva.

Cela Indija pokone! Indija se pripravlja na upor zoper Angleže. Sploh se v Aziji opaža, da se hočejo narodi osvoboditi in nečijo biti več podložniki Evrope. Angleška ima radi tega veliko skrb.

glas se je prikradel iz grla, kot da poje prvo vrstico kake žalne pesmi . . . potem pa je utihnil, obraz zakril in tiho sopel.

— Gospod, Mutsuhito Dsain, pomisli na to, da je ljubezen združena z boleščjo . . . — mu je reklo dekle malo dušno. — Tudi meni se čisto dozdeva, da se od mojega vzdihla posuši list . . . in glej, vkljub temu premagujem bol . . .

Mutsuhito Dsain je tresoč se sedel na preprogi.

— Ti si mož, jaz le slabotna ženska stvar, vzami me za vzgled, bodi močna duša, stresi s sebe prah in odpri srce pred neumrljivimi bogovi in oni se te usmilijo: iz glave ti preženejo temne misli, slabost in greh . . .

Mutsuhito Dsainove solze so padale na pobeljeno preprogo.

— Obrni se k duhovom prednikov ki čuvajo japonsko oesartsvo in varujejo naše duše. Obrni se k najljubšemu duhu: Otoko, ozri se na me, milostno glej na me . . .

— Mati . . . je tožil nesrečnik. — Oh, Kōkōrčin, zakaj si me rodila? Ti uboga Kōkōrčin . . .

Naprej se je nagnil, iz odprtih ust mu je vrela bol in tihe solze so se spuščale po zgubanem obrazu ko srebrne marjetice. Dekle je dalje govorilo:

— Zateci se k materinem duhu: on ti bo stal ob strani in te bo branil zoper Bakemono-Lama, zoper skušnjave. Ker ljubezen je skušnjava . . . Daruj velikim bogovom in oni ozdravijo tvojo smrtno ljubezen . . .

— Ne . . . ni mogoče . . . — je sopel Mutsuhito.

— Ali jo tako ljubiš? — je zaihtelo dekle. — Oh, srečna deklica!

— Kaj hočeš? — jo je mrzlično gledal Mutsuhito. — Ljubim jo . . .

Dekletova glava se je klonila ko umirajoči cvet.

— Ljubiš jo . . . — je tiho jecjala.

— Ljubim! — je privrela na Mutsuhito Dsainova usta tožba in obledeli obraz je obsijala neka blazna veselost. — Ona je moja! . . .

— Omoži se . . . — je šepetala Zvonček.

— Omoži se? — so ropotali zobje, ko da kamenje meije. — Alice! Raje svet uničim . . . u—ni—čim! . . .

Skočil je s preproge in v divji jezi tresel s pestmi. V hišo je butal veter in ploha je šumela. Tajfun prihaja! Toda Mutsuhito Dsain je prekril ropotajoči vihar:

vrhu, ki sega v nebo. Hali-ho! Z nebes visijo rujave eunje: tajfun sam sebe trga. Hali-ho! Tajfun joka, tajfun toži . . .

Mutsuhito Dsain že stoji na vrhu skale, se razkoreči, roke razprostre, s črnimi lasmi se veter igra. Mutsuhito Dsain stoji nad tajfunom in širokoodprte, plameneče oči upira v nebo kot kamen kip človeškega trpljenja, tam stoji in moli . . .

— Oh, tisočroki Kwannon, ki jezdiš na oblakih tajfuna, ki pretreseš nebo in zemljo in se lučaš z morskim tokom, tu stojim pred teboj, Mutsuhito Dsain, tvoj sin . . .

Mir . . . ko da se je tisočroki bog nagnil z oblachnega konja, da bi uslišal svojega vnebovpijočega otroka.

— Moj oče si in jaz sem tvoj sin, prokleti sin tvojega rumenega sveta! Srce mi je ranilo belo dekle in ne ozdravi mi, ker jo ljubim, ljubim in ljubim! . . .

Burja je zatulila in je hotela suniti navzdol podlega črva, kateremu je otrok osvojevala bele rase zastrupil srce. Mutsuhito Dsain se je oprijel zobčaste skale in je glavo obrnil proti nebu ter molil ne z besedami, marveč od besed glasneje:

— Tisočroki Kwannon, ki si bog-stvarnik burje naravnih sil, v tvoje bistvo zrem in objokujem sebe samega . . . Ti, ki si ustvaril veter, meglo, ki ti je tajfun plašč, ozri se name in mi daj mogočno misel, da lahko ukujem v robstvo svojo ljubo . . .

V vetrovem vrtincu je ropotalo kamenje in naliv se je z globokim šumom valil z gore na zaobljeni Nagasaki. Nasekljani oblaki so plavalji od zaliva, odkoder je dih tajfuna pomel bele džunke-ladje, temno gladino je bičala ploha in velikansko valovje je z veliko silo dvigalo orjaške ladje, na katerih so še pred viharjem spustili dol jembore. Mutsuhito Dsain je stal v divjem viharju in je s pogledom proti nebu, ne z besedo, toda od besede glasneje molil k bogu viharjev:

— Prišel sem iz sobe, brezumno, k tebi sem drvel, o tisočroki Kwannon! V plohi sem padel, glavo mi je ranil kamen, v nogo se je zapilico trnje, toda vstal sem iz blata, krvaveče nohte sem vsekval v skalo in sem se vzpenjal na tvoj prestol, odkoder se veseliš svojemu božjemu delu, razdijanju, ti divja, sveta Moč! Ali slišiš, tisočroki Rušilec, daj mi pomoč!

(Dalje prihodnjič.)